

Thơ Đặng Phong

**NHỮNG THÁNG NGÀY
GIĂNG MƯA**

MỤC LỤC

1. Ngày Mất Huế 26 Tháng 3	P.3
2. Nỗi Buồn Tháng Tư	5
3. Những Ngày “Tháng Tư”	6
4. Mừng Ngày Hội Ngộ	8
5. Lời Hò Chuyện Quê Minh	9
6. Chuyện Quê Hương	11
7. Bóng Trăng	13
8. Bài Thơ Quê Hương	14
9. Nỗi Lòng Thương Phế Cô Nhi	16
10. Đọa Đày Năm Cũ	18
11. Những Tháng Ngày Giăng Mưa	20
12. Thương Một Dòng Sông	21
13. Vân Thơ Tím	23
14. Chuyện Tù Đày	25
15. Chiều Rơi Trên Đỉnh Nhớ	26
16. Còn Đó Trong Tôi	27
17. Choáng Một Niềm Đau	28
18. Đường Phố Chiều Thu Và Em	29
19. Em Đã Vì Ai	30
20. Hẹn Mà Chi	31
21. Huế Trong Niềm Nhớ	32
22. Ký Ức Hồi Sinh	34
23. Lại Một Nàng Thơ	35
24. Mừng Em Tuổi Thọ	37
25. Mãi Đến Ngàn Sau	39
26. Những Ngày Xa Vắng	40
27. Nợ Quê Hương	42
28. Ngày Tháng Không Quên	43
29. Nón Khăn Ai Bỏ Lại Bên Hồ	45
30. Thăm Huế và Nỗi Đau	47
31. Tìm Ai	48
32. Tình Vẫn Như Không	49
33. Tờ Lịch Của Ai	50
34. Tổ Quốc Réo Gọi	52
35. Tôi Nhớ Huế	53
36. Trả Lời Người Cũ	55
37. Xuân Quê Hương	57
38. Mời Gọi K.Thy	58
39. Người Đi	59
40. Người Tình Của Lính	61

NGÀY MẤT HUẾ 26 THÁNG 3

Hai mươi sáu
tháng ba!

Bao nỗi xót xa!

Bốn mươi năm sau, vết thương còn nhức nhối.

Bạn bè chúng tôi tập trung làm tù làm tội,

Nỗi oan cừu chất ngất tận mây xanh.

Đất nước quê hương, Quốc Cộng phân tranh,

Hai mươi năm chiến chinh khói lửa.

Hai mươi năm, Bắc Nam dân tình lệ ứa,

Phải chăng vì chủ nghĩa ngoại lai.

Máu xương người ngút ngàn giữa chốn trần ai,

Chỉ một lá bài lật úp đánh lừa thiên hạ.

Anh ở trong Nam ăn cơm quốc gia,

Rồi lại thoát ly ra Bắc thờ ma cộng sản.

Mãi đến giờ này đành buông tay trả thẻ đảng,

Còn gì nữa để nói anh ơi!

Mấy mươi năm khói lửa toi bời,

Việt nam quê mình tháng năm khổ lụy.

Đốt hết tuổi xuân, dấn thân phi lý,

Nấu đậu bằng dây xáo thịt nời da.

Núi rừng Trường sơn những buổi chiều tà,

Bộ đội già hồ, xé dọc vào Nam giải phóng.

Anh có biết đâu miền Nam thân thương trời cao lồng lộng,

Phố Sài thành hoa lệ làm sao!

Văng vẳng đâu đây những tiếng kêu gào,

Dương Thu Hương khóc ngất bởi thấy mình bị dôi lừa phỉnh gạt.

Tháng tư đen, cái nắng đầu hè thịt da ran rát,
 Thế thái nhân tình thay trắng đổi đen.
 Hăm sáu tháng ba ai kẻ sang hèn,
 Bãi biển Thuận An hơi nước mặn thấm vào da thịt.

Đêm trở về dưới hàng thông gió rít,
 Chiếc tàu mắc cạn tiếng súng vẫn còn rên.
 Thời buổi loạn ly cuộc sống bấp bênh,
 Đường mòn hồ chí minh các anh phơi xác.
 Và đây bao nhiêu người vùi thân trong cát,
 Bao nỗi kinh hoàng nghiệt ngã đắng cay.
 Rồi lại tháng năm kiếp sống đọa đày,
 Nào vùng Khe Sanh hố bom đạn như mạng lưới.

Bao nhiêu người chết oan tức tuổi,
 Chôn rùng già Thanh Hóa, Như Xuân.
 Chôn thâm sơn cùng cốc dãy Hoàng Liên Sơn,
 Biết bao trại tù dã man không kể xiết.

Ai người ra đi mù tăm hơi biên biệt,
 Ngọn gió nào còn vương chút lương tri.
 Đã mấy lần tử biệt sinh ly,
 Tiếng khóc than vang trời dậy đất.

Những bà mẹ già ôm xác con khóc ngất,
 Biết bao vợ hiền đâu quần chiếc khăn xô.
 Lũ trẻ con chưa hết tuổi ngây ngô,
 Đã vội tìm cách bán thân nuôi miệng.

Ai thấu hiểu cho niềm đau trong cuộc chiến,
 Ngọn lửa kinh hoàng đốt cả giang san.
 Mãi bốn mươi năm sau tiếng súng tương tàn,
 Vẫn còn lại nỗi căm hờn sông núi.

Hãy trả lại đây Việt Nam đây hận tủi,
 Hỏi Lê Chiêu Thống Trần Ich Tắc tái sinh.
 Đừng để quê hương tôi mãi mãi điêu linh,
 Và một ngày kia lọt vào tay Tàu cộng.

Hỡi dân tộc Việt Nam hãy vùng lên dành cuộc sống,
 Đuổi quân thù ra khỏi quê hương.
 Hãy nối đuôi nhau cất bước lên đường,
 Quyết dành lại giang san gấm vóc.

Alpha ĐĂNG PHONG

Nhớ ngày mất Huế
 (26-03-2015)

NỖI BUỒN THÁNG TƯ

Tháng tư về mang theo niềm uất hận,
Nỗi đau buồn âm ỉ cháy trong tim.
Mấy mươi năm ta vẫn đi tìm,
Dòng thác đời trôi hoài trong nuôi tiếc.

Tội ác lên ngôi kéo dài biên biệt,
Vết thương lòng Đất mẹ lắm đau thương.
Lũ trẻ thơ đói khát trăm đường,
Trộm cướp tung hoành dọc ngang bốn cõi.

Hỡi dân tộc tổ quốc đang réo gọi,
Trường Sơn cạn nguồn biển đảo chơi vơi.
Tiếng dân oan dậy khắp muôn nơi,
Lòng thù hận ngút ngàn như bão lửa.

Mắt tháng tư buồn đau lệ ứa,
Nắng gió đâu hè cây lá xôn xao.
Tổ quốc ta đang găm thét kêu gào,
Hãy đứng dậy hỡi toàn dân đất Việt.

Máu đã chảy cho nguồn tự do thống thiết,
Cây cỏ ngậm ngùi nhỏ lệ tháng tư đen.
Từ buổi quê hương nặng nợ ưu phiền,
Biết bao kẻ bị dọa đầy thống khổ.

Đất mẹ triền miên phong ba cuồng nộ,
Tháng tư về đốt cháy một giang sơn.
Tháng tư về ngậm tủi nuốt hờn,
Thương quê mẹ ruột gan đau như xé.

Alpha ĐĂNG PHONG
(01-04-2017)

NHỮNG NGÀY “THÁNG TƯ”

Những ngày “tháng tư” buồn rơi nước mắt,
 Quê hương ta tan nát,
 Áo nhà binh uất nghẹn chốn sa trường.
 Người lính Cộng hòa bi bức tử thảm thương,
 Ôi đau đớn trời nam bằng lừa hận.

Đâu có phải anh thua vì chiến trận,
 Mà tự do vỡ vụn tự lúc nào,
 Chí kiên cường còn hùng hực dâng cao,
 Lòng sắt đá chưa chưa một lần lùi bước.

Nhưng thời thế ngửa nghiêng theo vận nước,
 Để căm hờn cháy cả ruột gan.
 Nhớ những lần ghì thép súng hiên ngang,
 Áo trận,giày sô bụi đường chinh chiến.

Khi rừng sâu khi chân trời góc biển,
 Quyết tâm thề bảo vệ tự do.
 Để nhân dân mình áo ấm cơm no,
 Để ngày mùa vang lên khúc hát.

Nhưng giờ đây quê hương ta tan nát,
 Biết bao người bị đầy đọa tẩm thân.
 Ngục tù cộng nô gian khổ trăm phần,
 Lao động khổ sai chỉ còn xương da bọc.

Chôn quê nhà mẹ đang ngồi khóc,
 Nhớ đàn con chết biển, chết sông.
 Cũng chỉ vì không chịu nổi cảnh cùm gông,
 Cũng chỉ vì cướp bóc, kềm kẹp.

*Chốn núi rừng bóng tà huy chưa khép,
Tiếng dân oan nổi thống khổ kêu la.
Ôi! Việt nam, ôi trăm vạn bản hồn ca,
Cũng chưa nói hết tội đồ diệt chủng.*

*Ôi vì đâu? anh phải buông tay súng,
Để dân mình chịu lửa nổi lân than,
Để Việt nam mất cửa ải Nam quan,
Mất thác Bản giốc, mất Hoàng, Trường hai đảo.*

*Ta nằm đây nghe đất trời chao đảo,
Nghe hồn thiêng sông núi quặn mình.
Nghe tiếng kêu gào làm trái đất rung rinh,
Từ triệu triệu trái tim rướm máu.*

Alpha ĐĂNG PHONG
(Những ngày đầu tháng 4-2008)

MỪNG NGÀY HỘI NGỘ

Ta trở về đây gặp lại bạn bè,
Tay bắt mặt mừng, niềm vui khó tả.
Điểm hội ngộ đến từ muôn ngả,
Nhưng tấm chân tình luôn gắn bó cùng nhau.

Mấy mươi năm, tóc đã đổi màu,
Điểm mặt lại coi ai còn, ai mất.
Anh còn nhớ nổi nhọc nhằn chất ngất,
Chiếc áo tù vượt suối trèo non.

Nóng lạnh thay nhau, ước vọng mỗi mòn,
Chén cơm độn có rau rừng môn suối.
Cuộc sống đau thương đến từng ngày tuổi,
Cha mẹ già, ngong ngóng đứa con yêu.

Vợ đại, con thơ, con phố cũ yêu kiều,
Ôi nhưng nhớ, đêm nằm uất nghẹn.
Năm tháng trôi pha, lòng còn hổ thẹn,
Giọt máu đào không giữ được quê hương.

Nhớ lại khi xưa, nằm giữa chiến trường,
Đôi diện quân thù, tay ghì thép súng.
Đau đớn thay, cánh chim trời rơi rụng,
Đất mẹ thở dài, vụn nước chao nghiêng.

Thân phận chúng ta không thoát khỏi xích xiềng,
Lắm kẻ anh hùng tự mình tuần tiết.
Ôi chốn lưu đày, dòng sông ly biệt!
Thương mẹ già, hun hút bóng thời gian.

Thế sự đảo chao cay đắng phủ phàng,
Đêm nằm ngủ, gôi đầu lên nhưng nhớ.
Tiếng gọi quê hương đến từng hơi thở,
Bên dòng đời mấy cuộc bể dâu.

Thời gian trôi đi như nước chảy qua cầu,
Mừng bạn cũ gặp nhau ngày hội ngộ.

Alpha ĐĂNG PHONG - (05-11-2011)

LỜI HÒ CHUYỆN QUÊ MÌNH

Bao năm chinh chiến ngược xuôi,
Quyết ngăn giặc cộng,
Vui tươi xóm làng.
Nửa chừng cây súng gãy ngang,
Tắm thân tù ngục,
Lầm than muôn bề.

Kéo dài cuộc sống lê thê,
Đói cơm rách áo,
Tái tê cõi lòng.
Vợ hiền lận lợi thăm chồng
Vai mang tay xách,
Đèo bồng con thơ.

Tháng năm mòn mỏi đợi chờ,
Suôi khe huyền ảo,
Bơ thờ ruột gan.
Đọa đày giữa chốn trần gian,
Đắng cay mấy thuở,
Gian nan mấy lần.

Trầm luân trong cõi phù vân,
Héo khô tàn lụi,
Khổ thân anh hùng.
Rừng sâu nước độc khôn cùng,
Khe Sanh vượn hú,
Cọp gầm hiểm nguy.

Cồn Tiên, Ái Tử sá gì,
Nghệ An Thanh Hóa,
Có đi không về.

Hà La ruộng muối ê chề,
Còng lưng gánh cát,
Nặng nề bao phen.

*Những đêm tối lửa tắt đèn,
Rũ nhau trốn trại,
Mon men tìm đường.
Khá khen cộng sản lão làng,
Động viên cổ vũ,
Đúng phùng gian manh.*

*Oán cừu chất chứa xây thành,
Có ngày rồi cũng,
Tan tành cộng nô.
Huyền hoang khoác lác điểm tô,
Có ngày rồi cũng,
Chui mồ mà thôi.*

*Nắm xương da bọc tanh hôi,
Tham lam cướp bóc,
Cũng rồi thành ma.
Hãy nên bỏ thói ác tà,
Hồi phùng bán nước,
Bán nhà vinh thân.*

Alpha ĐĂNG PHONG

CHUYỆN QUÊ HƯƠNG

Mừng đón bạn bè về Denver hội ngộ,
 Hãy cùng nhau ôn lại chuyện quê hương.
 Nào đắng cay, khắc khổ trăm đường,
 Thân mỗi mồn vùng sơn lam chướng khí.

Tay nắm tay những nét mặt cương nghị,
 Tình anh em chung một chiến hào.
 Năm tháng tù đầy mệt mỏi dâng cao,
 Bao tủi hờn đã đọng đây kí ỨC.

Buổi ngô khoai nằm nghe lòng thao thức,
 Gió mưa gào lạnh buốt thấu tâm can.
 Quần áo tù rách rưới lang thang,
 Gánh bồi còng lưng khi trở mùa gió chướng.

Nặng nỗi sầu chạy về trong tâm tưởng,
 Nghe xót xa như muỗi xát trong lòng.
 Cha mẹ già, vợ đại ngóng trông,
 Đàn con nhỏ mong cha đùa với chúng.

Bạn tù ơi, khi mình rời tay súng,
 Bao dân lành đã mất hết tự do.
 Còn đâu nữa để áo ấm cơm no
 Nuốt đau đón mà nghe lòng rên siết.

Trốn chạy xa quê, không một lời giã biệt,
 Bỏ cửa bỏ nhà, đàn chó đói trông coi.
 Còn thân chúng ta như những kẻ tội đồ,
 Chúng bắt đi tù khổ sai tí xí.

Trông chúng khác chi một bầy thú dữ,
 Luôn lăm le hãm dọa đủ điều.
 Đêm trở về trong giấc ngủ cô liêu,
 Ngày lao động rã rời thân xác.

Nắng biển mưa rừng mấy mùa luân lạc,
 Chôn khe sanh, vượn hú cộp gầm.
 Đô lương Nghệ an lạnh cóng mưa dầm,
 Cháy nóng gió Lào Cồn tiên Ai tử.

Bước cam go dẫm lên muôn ngàn thối,
 Bao nỗi lưu đầy kiếp sống phù du.
 Thanh hóa Như xuân gậm nhấm thân tù,
 Sông Mực rừng già trường,lim xoẹt tảo.

Sắn,ngô, khoai thân người chao đảo,
 Đầm Hà la gánh cát bầm thây
 Thương quê hương ráng chịu đọa đầy,
 Chôn quân trường đã từng huấn nhục.

Dưới vòm trời xanh biết bao điều uẩn khúc,
 Đắng cay nào có nghĩa gì đâu.
 Ngày tháng qua nhanh tóc trắng mái đầu,
 Suong còn đọng giọt sầu người mất nước.

Chuyện quê mình dài không đếm được,
 Vượt biển,vượt rừng tìm chôn vương thân.
 Trốn chạy xa quê kham khổ trăm phần,
 Nào sóng gió,nào hải tặc cướp giết.

Ôi đau đớn những người con dân Việt,
 Mấy mươi năm khói lửa không ngừng.
 Vận thế xoay chiều, nước mắt rừng rưng,
 Buồn rũ rượi ngậm ngùi đau xót.

Thôi đừng nói nữa, trần gian chua ngọt,
 Mời bạn bè nhấp chén rượu nồng cay.
 Thêm một lần tay siết chặt tay,
 Còn hơi thở, còn hướng về dân tộc.

Alpha ĐĂNG PHONG
 (01-11-11)

BÓNG TRẮNG

Bóng trắng soi chốn thiên đàng,
Nhớ ai tôi viết mấy hàng viếng thăm.
Đêm nay mười bốn hay rằm,
Giận mây che khuất dáng nằm em thơ

Hồn nghiêng vách núi đợi chờ,
Hồi âm chỉ thấy mịt mờ gió sương.
Phải chăng thư đã lạc đường,
Bể càn thiên lý xót thương thân mình.

Khách thơ sao nữ vô tình,
Giận người rồi lại giận mình vô duyên.
Mơ về chiếc bóng thuyền quyên,
Ngày xưa giấc ngủ ảo huyền đáng em.

Hoang vu ốc đảo buồn rèm,
Biển đời sóng vỗ chẳng thềm hồi âm.
Mình ai đếm bước âm thầm,
Sông Ngân trắng bạc sương đêm lối đi.

Gió trong tim, dậy thăm thì,
Đảo chao một khối hồn thi muộn phiền.
Tìm đâu ra chốn tịnh yên,
Chờ xem gót ngọc chư tiên giáng trần.

Dang tay hái nụ phù vân,
Thiên hoang đường cũ góp phần phiêu lưu.
Dưới tàng xanh, lá vô ưu,
Thong dong chỉ một chú cừu thơ ngây.

Dương đôi mắt, ngắm trăng gầy,
Mặc cho thế sự đổi thay thế nào.
Cuộc đời cay đắng làm sao!

Alpha ĐĂNG PHONG

BÀI THƠ QUÊ HƯƠNG

*Bài thơ quê hương tràn đầy nước mắt,
Ôi cuộc tình xa mãi còn xa.
Mấy mươi năm rồi bỏ quê nhà,
Sông bến cũ lủi tre làng rợp bóng.*

*Nhớ quá đông quê buổi chiều gió lộng,
Bác nông phu cần mẫn dắt trâu cày.
Áo vải thô không che kín đôi tay,
Thân lực lưỡng với làn da rám nắng.*

*Nơi xóm nhỏ mẹ quê ngồi yên lặng,
Nhớ đàn con đi lính trận chưa về.
Quê mình nghèo vì nặng khói sơn Khê,
Ánh hỏa châu từng đêm chiếu sáng.*

*Rồi một ngày kia giặc tràn lên xóm cạn,
Chúng hung hăng dày xéo quê mình.
Nhà cửa ruộng vườn phố xá rung rinh,
Dân khiếp sợ ngược xuôi tìm lối thoát.*

*Triệu người lâm than, triệu người luân lạc,
Triệu kẻ lưu đầy, triệu kẻ vong thân.
Tiếng đau thương vang dậy khắp xa gần,
Lắm kẻ bỏ xác rừng sâu không bia mộ.*

Trên biển cả dạt dào sóng vô,
 Bao thuyền ghe theo định mệnh nổi trôi.
 Từ bỏ quê hương mặc bão táp dập vùi,
 Mặc hải tặc,ngậm ngùi tìm đất mới.

Hai chữ tự do quyết tâm tìm tới,
 Dù gian nguy lòng vẫn không sờn.
 Không có tự do thà chết còn hơn,
 Lời tâm nguyện đã thành sự thật.

Xác người nổi trôi ngút ngàn chât ngất,
 Mẹ Việt- nam nặng trĩu u buồn.
 Bao cảnh chia lìa lắm lệ sầu tuôn,
 Mảnh cơ đồ từ nay rách nát.

Ôi nổi nhục vinh con Hồng cháu Lạc,
 Mấy ngàn năm giữ nước dựng nhà.
 Biết bao lần bão táp phong ba,
 Nhưng chưa bao giờ mất đất mất biển đảo.

Thác Bản giốc, ải Nam quan còn trong hư ảo,
 Hoàng Trường sa Tàu cộng chiếm mất rồi.
 Mấy chục triệu người đi ngược về xuôi,
 Ngậm đắng nuốt cay hờn hờn tủi tủi.

Thương quá quê mình bờ tre bụi chuối,
 Cây khế sau nhà mấy độ đâm bông.
 Bao kẻ ly hương tiếng nước dậy trong lòng,
 Người ở lại làm dân oan réo gọi.

Hỡi những con người lòng lang dạ sói,
 Hãy già từ kiếp sống vong nô.
 Hãy lìa xa thói ác đạo côn đồ,
 Quay trở lại với lòng dân tộc.

Alpha ĐĂNG PHONG
 (01-01-2013)

NỖI LÒNG THƯƠNG PHẾ CÔ NHI

Xót thay cho những mảnh đời,
Máu xương hoà trộn đất trời núi sông.
Ngẫm xem mà thấy xót lòng,
Vì thương quê mẹ lụy vòng trầm luân.

Anh hùng chẳng ngại gian truân,
Muốn yên bờ cõi đâu quân ngăn thù.
Áo phong trần, cõi hoang vu,
Chiến trường xưa đó mịt mù rêu phong.

Bạc màu áo trận ruồi dong,
Nhẹ xem thân xác lông hồng gió bay.
Sắc chiều lãng đãng màu mây,
Ai người thương phế đọa đầy thế ni.

Gắn thân vào với chính y,
Đắng cay gian khổ từ khi đổi đời.
Gió mưa mưa gió toi bời,
Long đong trôi giạt rồi bời ruột gan.

Đêm đêm lệ chảy đôi hàng,
Có con chim nhạn lạc đàn kêu sương.
Ngày qua đi, nỗi đoạn trường,
Đêm nằm ngủ với mộng vương gôi sầu.

Đi về đâu bước về đâu,
Cuộc đời thương phế buồn thâu canh chầy.
Ai ơi nghĩ đến thân này,
Xin cho một bát cơm đầy muối dưa.

Thương người sáng nắng chiều mưa,
Thương người trọn kiếp dây dưa muộn phiền.
Thương người khổ ải triền miên,
Gánh sơn hà đổi bình yên thuở nào.

Thương người phận bạc lao đao,
Nước non còn đó mà nao nao lòng.
Thương người răng trắng má hồng,
Mơ xuân tỉnh giấc, quẩn vòng khăn tang.

Ra người quả phụ ngô ngàng,
Đắng cay chua xót bề bàng đơn côi.
Trở trần chuyện đã qua rồi,
Nghe lòng dậy sóng bồi hồi nhớ thương.

Nước mắt rơi suốt canh trường,
Giọt dài giọt ngắn mãi vương vương tình.
Chao ôi một kiếp nhân sinh,
Nhìn đi nhìn lại chỉ mình mình thôi.

Phận má hồng, thân nổi trôi,
Chưa bao lăm đã mồ côi không chồng.
Đành rằng sắc sắc không không,
Phù du có sẵn giữa vòng trần ai.

Không than vắn cũng thở dài,
Năm năm tháng tháng miệt mài mình ta.
Vòng ôm nay đã cách xa,
Nửa đời đã phải lệ nhòa mắt nhung.

Bước đi giữa chốn vô cùng,
Đàn kia lối nhịp, phiếm chùng giây loan.
Buồn rơi từng giọt nhạt khoan,
Có ai giúp nổi cơ hàn này không?

Alpha ĐĂNG PHONG

FIELD LABOR is a central part of life and 're-education' in Camp 230-D - once home to thousands of former South Vietnamese military officers and other political prisoners - Photo: Eugene Garcia / The Register

ĐỌA ĐÀY NĂM CŨ

Hãy tìm nhau những người tù tỵ nạn,
Trên quê người ta cạn chén mừng vui.
Ngày tháng qua nhanh chợt thấy bồi hồi,
Khi nhớ lại những đọạ đày năm cũ.

Đây chốn thâm sơn ,Khe sanh gió hú,
Đây miền khô cằn đá sỏi Côn tiên.
Thanh hóa, Nghệ an, Ái tử, Bình điền,
Gót chân tù nơi nào cũng biết.

Nào đắng cay, nào bi ai thống thiết,
Thân phận tù đày đều phải trải qua.
Gánh cát mềm vai ruộng muối Hà la
Sao quên được những tiếng rên ngày nọ.

Nỗi nhọc nhằn, nỗi đau thương còn đó,
Ba ra Đô lương trời lạnh cắn răng.
Lá cây rừng thay thế chiếu chăn,
Rồi lại mỗi chân trèo lên đập Trám.

Chiếc áo len bọc thân chưa đủ ấm,
Ruột cồn cào đem đổi lấy bát xôi.
Hai đĩa chia nhau, đĩa đứng, đĩa ngồi,
Vừa nhai ngấu nghiến, vừa run bần bật.

Một số bạn bè đã đi vào lòng đất,
Mặt nước chân mây hun hút bóng mẹ già.
Chưa một lần được phép làm cha,
Nay lại phải đem thân về hóa đá.

Biên biệt phiêu du vùng trời xa lạ,
Còn gì đâu để nói đến tương lai.
Núi rừng thăm sâu năm tháng miệt mài,
Đốt rế cỏ tranh để tìm vị muối.

Môn thực, măng rừng, dầm mòn khe suối,
Con cá đâu nguồn cảm thấy mê say.
Rừng núi âm u chẳng biết tháng ngày,
Mặt trời ngủ có ai người đánh thức.

Chớp bể mưa nguồn về trong ký ức,
Một kiếp lưu đầy mực nát tấm thân.
Vận nước ngựa nghiêng, thế cuộc xoay vần,
Trên đất Mỹ điểm chúng mình hội tụ.

Bỏ lại quê hương với bầu già thú,
Lặng lẽ âm thầm tìm cuộc sống bình an.
Cố quên đi những cay đắng phũ phàng,
Trên chiến trận tay còn ghì thép súng.

Nghiệt ngã làm sao cánh chim trời rơi rụng,
Hừng hực trong tim tia nắng buổi chiều.
Một nửa tâm hồn về đạo chốn cô liêu,
Cuộc tiễn đưa không một lời từ tạ.

Đã biết bao lần cây rừng thay lá,
Hồi bạn tù tìm lại với nhau nghe!

Alpha ĐĂNG PHONG

Họa thơ Ngọc Anh
(09-25-2010)

NHỮNG THÁNG NGÀY GIĂNG MƯA

Đời còn nhiều gian nan,
Anh phải còn lang thang,
Xin em đừng sầu muộn,
Mà nhan sắc úa tàn.

Hãy cho lũ trẻ thơ,
Những nụ cười tươi mát,
Hãy cho lũ trẻ thơ,
Tiếng đàn và điệu nhạc.

Dòng sông sao buồn xuôi,
Tình yêu sao đơn côi,
Trời xuân sao bàng bạc,
Người xuân biến đâu rồi.

Mặt trời ngủ say sưa,
Sao em không đánh thức.
Những tháng ngày giăng mưa,
Em có buồn rưng rức.

Dòng nước mát im lìm,
Nhìn mây trời tan đi.
Bình minh vang tiếng chim
Hỏi ai người tri kỷ.

ĐĂNG PHONG
(1975)

THƯƠNG MỘT DÒNG SÔNG

*Thương một dòng sông đã vắng xa,
Từng đêm sương phủ, lệ chan hòa.
Mưa về, phố nhỏ thay màu áo,
Nhạc đẽ u buồn đổi giọng ca.*

*Sông vẫn là sông, nước vẫn trong,
Mắt xưa còn ẩn dấu tơ lòng.
Sao trời rơi rụng buồn heo hắt,
Nửa mảnh trăng gầy đợi gió đông.*

*Ta cứ mơ về bến nước xưa,
Mơ tàng sung mát gió đông đưa.
Hè buông cần đợi chàng ngư đến,
Vì quá tham mỗi bỏ giấc trưa.*

*Nay đã vời xa bãi cát vàng,
Vời xa cầu ván được bắc ngang.
Con thuyền nho nhỏ buồn núp bóng,
Sau một cơn mưa gió phủ phàng.*

*Từ buổi mây giăng, nẻo phố buồn,
Cúi hôn mạch đất nước mắt tuôn.
Đôi đời dâu bể đau con tạo,
Lưu luyến dòng sông đã cạn nguồn.*

*Đếm bước âm thầm dấu chân ai,
Chiều xuống cô liêu bóng đổ dài.
Thương em đã nhạt màu son phấn,
Nhưng trái tim này không thấy phai.*

*Ta nhớ những lần thăm bến mơ,
Nước vẫn trong xanh cá lững lờ.
Nhặt khoan từng điệu buồn u uẩn,
Sông chảy về đâu tựa bao giờ.*

*Đau lòng nhớ lại những ngày qua,
Tháng năm rồi cũng phải phai pha.
Hoài niệm về theo dòng sông ấy,
Ôm mãi trong mình bao xót xa!*

Alpha ĐĂNG PHONG

VẦN THƠ TÍM

**XUÂN THƯƠNG NHỚ NGƯỜI YÊU NƠI VIỄN XÚ
CHÉP VẦN THƠ DÒN TỤ ẨN TRONG LÒNG
TRAO ANH ĐÓ TRĂM NĂM TÌNH KHÔNG TRỌN
TIẾNG HÁT NGƯỜI ĐANG ĐỨNG Ở BÊN SÔNG**

XUÂN đến rồi đây anh biết không,
THƯƠNG người khắc khoải lệ tuôn dòng.
NHỚ anh em chép vần thơ tím,
NGƯỜI ấy bây giờ có đứng trông?
YÊU anh từ thuở mới mười ba,
NƠI đây hương ấm ánh trăng ngà.
VIỄN khách có thấy lòng quạnh vắng,
XÚ người có gọi tiếng sơn ca?

CHÉP nột tâm tình trao cố nhân,
VẦN thơ còn nặng nỗi băng khuâng.
THƠ buồn mang mác lòng se thắt,
DÒN mãi trong tim tiếng gọi thầm.
TỤ điểm trời mây mỗi cánh chim,
ẨN nương theo gió biết đâu tìm.
TRONG xanh dòng xuôi buồn thương nhớ,
LÒNG nặng u hoài đốt cháy tim.

TRAO hết niềm thương đến với nhau,
ANH đi xa vắng gởi ngàn sau.
ĐÓ đây thăm lặng mà xao xuyến,
TRĂM đắng ngàn cay đã đổi màu.
NĂM tháng vời xa gởi nhớ thương.
TÌNH đi biên biệt khắp muôn phương.
KHÔNG vương màu áo tóc buồn rũ,
TRỌN kiếp lưu đầy biệt cố hương.

TIẾNG hát mềm thương chưa vắng xa,
HÁT lên khúc nhạc của lòng ta.
NGƯỜI về xuôi ấm dòng thơ cũ,
ĐANG tấu niềm đau nỗi nhớ nhà.
ĐỪNG trước lâu đài của thế nhân,
Ở đâu cũng lắm bụi phong trần.
BÊN kia dòng suối người than thở,
SÔNG trắng đôi bờ lạnh gót chân.

Alpha ĐĂNG PHONG
(01-01-08)

CHUYỆN TÙ ĐÀY

*Chuyện tù đầy nổi trôi dằng dặc,
Không no cái ăn, không ấm cái mặc.
Nhớ cha mẹ già, nhớ vợ, nhớ con.
Xót thương thay cho vận nước non.
Dân tộc chịu bao lầm than cay đắng.*

*Chí tang bồng tử hờn sầu lắng,
Lệ âm thầm chảy xuống bờ mi.
Dọc ngang từ dạo khoác chinh y.
Bước chân ấy một thời vẫn nhớ.*

*Mộng thanh bình giờ đây tan vỡ,
Máu đỏ nhuộm đầy khắp nẻo quê hương.
Đã bao lần dãi nắng dầm sương,
Hồn đất nước chưa rời thao thức.*

*Vết thương lòng còn nghe đau nhức,
Đất mẹ tràn đầy bao nỗi oan khiên.
Tiếng rên la dậy khắp ba miền,
Đói khổ, đọa đầy, cướp bóc, kềm kẹp.*

*Bao năm rồi lụi tàn chưa khép,
Nỗi thẳm trầm réo rắc trong tim.
Chiếc thuyền nan mấy dạo nổi chìm,
Thân trôi dạt mặc cho sóng vỗ.*

*Chiều lặng lẽ buồn rơi trên phố,
Cúi gập đầu đếm bước thời gian.
Đau đớn thay Tổ quốc giang san,
Mảnh cơ đồ giờ đây tan nát.*

Alpha ĐĂNG PHONG

CHIỀU RƠI TRÊN ĐỈNH NHỚ

Thần thờ ông già tóc trắng,
Bồi hồi nuôi tiếc ngày xanh.
Đắm chiều nhìn rừng thay áo,
Ngấn ngò bóng rớt xuống ghềnh.

Rừng chiều nắng vàng thoi thóp,
Bầy nai lặng lẽ qua đường,
Ngò gác bước chân hồ hững,
Khung trời lãng đãng khói sương.

Suôi khe uốn mình róc rách,
Mang theo dòng nước trong xanh,
Chim trời tìm nơi trú ẩn,
Lặng nghe sương khói xây thành.

Rong rêu ôm quàng chân đá,
Mà nghe lệ thấm bờ mi,
Đỉnh núi tuyết viên tháp bạc,
Tình đời vạn dặm phân ly.

Phố xá đóng băng trong trí,
Nhớ thương mỗi gót quay về,
Con thuyền ngút ngàn cổ độ,
Chở đầy trăng gió hương quê.

Bẽ bàng ai ngồi cau mặt,
Nhìn con nước chảy liêng lơ,
Thương dòng sông thom một thuở,
Đau lòng lệ nhỏ thành thơ.

Alpha ĐĂNG PHONG
(20-12-09)

CÒN ĐÓ TRONG TÔI

Ta đã từng gặp em nơi đâu,
Thoáng nét đan thanh vạn cổ sầu
Chiều nghiêng cánh nhận mờ sương lạnh,
Thăm thẳm chân trời mỗi vó câu.

Mơ bóng hình ai ta cứ mơ,
Mắt xanh sao đốt cháy hồn thơ.
Bến đò năm cũ em còn nhớ?
Một chiếc thuyền nan vẫn đứng chờ.

Bể dâu thay đổi đã bao lần,
Còn mãi trong mình bóng cố nhân.
Buông rèm lặng lẽ xa trần thế,
Chỉ lắng mình nghe tiếng chuông ngân.

Vườn xưa còn đó dấu chân ai,
Tháng năm không xóa nổi gót hài.
Hình như hơi thở còn âm ỉm,
Và nét môi hồng vẫn chưa phai.

Còn đó trong tôi một nỗi lòng,
Chiếc cầu Ô thước vời vợi trông.
Hay mình hóa kiếp làm chim quạ,
Đội đá bắc cầu để sang sông.

Apha ĐĂNG PHONG

CHOÁNG MỘT NIỀM ĐAU

*Em rất đau lòng nói với anh,
Thân em như chiếc lá xa cành,
Đêm đêm chờ đợi anh về muộn,
Chỉ một mình em thức thâu canh.*

*Hai mươi năm sống với tình yêu,
Trái tim em đau khổ thật nhiều,
Anh theo bè bạn không hay biết,
Một xác thân giờ đã tiêu điều.*

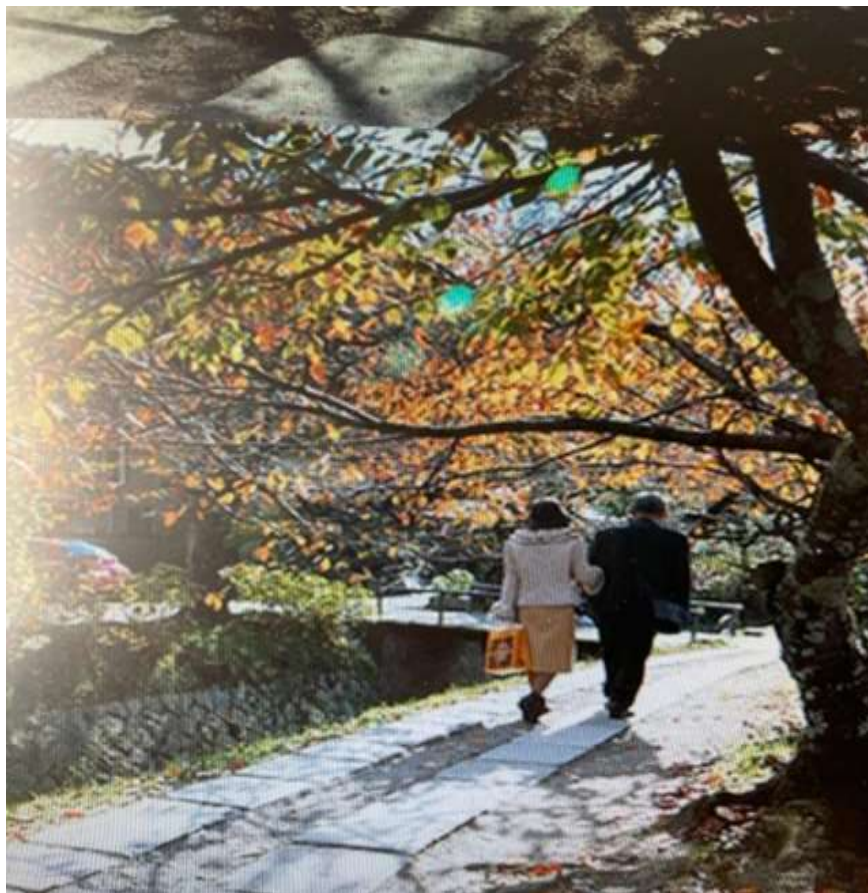
*Lấy chồng chỉ muốn cậy nương chồng,
Nào ngờ em chỉ có mùa đông,
Băng giá lạnh lùng nào ai biết,
Bao năm rồi gôi lẻ phòng không.*

*Chỉ một mình em lo cho con,
Mong cho mọi việc được trôi tròn,
Em phải tự mình vươn đứng dậy,
Một kiếp trăm luân sẽ chẳng còn.*

*Giờ đây em sống với con thơ,
Hết nhớ hết thương hết đợi chờ.
Dĩ vãng chỉ còn trong hoài niệm,
Qua rồi thôi chuyện một giấc mơ.*

*Nhớ thuở nào đây chuyện đã qua,
Thương yêu cho lắm cũng phôi pha.
Bao đêm trằn trọc không ngủ được,
Choáng một niềm đau mắt lệ nhòa.*

*Anh vẫn vô tình anh có hay,
Ôm gôi cô đơn suốt tháng ngày.
Vất vả nhọc nhằn nào ai biết,
Chỉ một mình ai bao đắng cay.*

ĐƯỜNG PHỐ CHIỀU THU VÀ EM

Đường phố chiều thu ta có em,
 Dìu nhau từng bước nhỏ êm êm.
 Suối huyền chảy xuống bờ vai mỏng,
 Thương quá lần đầu ta mới quen.

Đường phố chiều thu lá vàng bay,
 Kiều sa vời vợi, dáng thon gầy.
 Bờ môi mọng chín, răng màu ngọc,
 Ánh mắt sao trời ta đắm say.

Đường phố chiều thu nắng hanh vàng,
 Đôi tà theo gió nhẹ mơn man.
 Nghiêng nghiêng vành nón, cười e ấp,
 Say đắm men tình ta xoắn xang.

Đường phố chiều thu mưa rơi rơi,
 Nhìn em cất tiếng nói không lời.
 Vòng tay trù mên chuyện hơi ấm,
 Ngôn ngữ tình yêu thật tuyệt vời.

Đường phố chiều thu ta bên nhau,
 Thời gian tóc đã đổi thay màu.
 Một khối chân tình luôn ấp ủ,
 Bây giờ và mãi đến mai sau.

Alpha ĐĂNG PHONG
 (29-09-09)

EM ĐÃ VÌ AI

(hoạ bài : Áo Diệu Tình Xuân của Vy thanh Nguyễn)

Em như một cánh hoa vừa hé nở,
Nét đầu đời bơ ngỡ gói hành trang.
Suôi huyền nhưng theo gió nội mây ngàn,
Hương sắc ấy vì ai mà lệ đổ.

Có phải không em một tình yêu nho nhỏ,
Thoảng hương đời làn gió nhẹ vờn bay.
Rượu trần gian chưa nhấp đã thấy say,
Em thờ thần chân bước đi trong mộng.

Ngày lại ngày nghe hồn đang dậy sóng,
Đã mấy lần nhỏ lệ ướt bờ mi.
Em im lặng mà cõi lòng bốc cháy,
Thân rã rời chao đảo mấy vần thi.

Núi thăm rìeng xanh trời cao bát ngát,
Ai đang ngồi thơ thần nấn cung to.
Ngọn sóng cuồng triều vỗ bờ trôi dạt,
Em có nghe không tiếng hát tị bao giờ.

Trong nỗi nhớ có trời xuân nắng ấm,
Trong niềm thương có màu sắc muôn hoa.
Đừng buồn nữa để hương tình còn thắm,
Để cho bờ mi khỏi phải nhạt nhòa.

Alpha ĐĂNG PHONG

HẸN MÀ CHI!

Ôi vết hằn còn vương trong tâm thức,
Hẹn mà chi ngày đẹp đáng em về.
Một buổi chiều êm ái cảnh đông quê,
Con cò trắng ngẩng cao đầu trông ngóng.

Bên lau sậy vươn vai chào gió lộng,
Hiu hắt buồn thương nhớ tự xa xưa.
Nhớ rừng xanh bát ngát buổi tiễn đưa,
Lê thân xác ru đời trong im lặng.

Em còn nhớ khi trời vừa tắt nắng,
Gió vẫn gào xao xác tiếng chim muông.
Nhẹ tay ôm thơ thần đáng ai buồn,
Bên dòng suối trắng ngần đời huyền ảo.

Tiếng nhịp tim đập trong lòng vũ bão,
Nước mưa nguồn làm ướt áo xanh cây.
Lũ chim non kêu ai oán lạc bầu,
Trông thê thảm như đàn gà mất mẹ.

Tiếng ai rên trong lòng ngực khe khẽ,
Nỗi đau buồn thấm lặn mãi in sâu.
Vết hằn trong tim đến lúc đổi màu,
Để em bé còn cất cao tiếng hát.

Ôi yêu thương đã dâng lên dào dạt,
Ai còng lưng nặng gánh nỗi đau này.
Xin một lần tha thiết nắm bàn tay,
Và hôn nhẹ lên tóc người thân quý.

Trong lẽ sống bạt ngàn điều phi lý,
Nhưng trái tim chỉ một để yêu thương.
Hãy ráng lên đi cho hết đoạn đường,
Dù tay vơi chưa ôm tròn mộng ước.

Mắt rực sáng giữa dòng đời xuôi ngược,
Tấm chân tình xoa dịu vết thương tâm.
Đẩy đau thương theo bóng tối âm thầm,
Nghe đâu đấy một chân trời hứa hẹn.

Alpha ĐĂNG PHONG
(26-04-08)

HUẾ TRONG NIỀM NHỚ

Đứng giữa Huế mà lòng buồn vời vợi,
Kẻ qua người lại nhộn nhịp tưng bừng.
Chỉ riêng mình nước mắt rưng rưng,
Bởi thấy ai cũng mang mặt nạ.

Buổi trưa hè nắng lên oi ả,
Xuôi ngược đường đời mấy cuộc bể dâu.
Cây cỏ xanh tươi rồi lại đổi màu,
Năm vơi tháng ngày đêm lui tới.

Bên kia bờ sông ai người đứng đợi,
Con đò nào chấy hết ruột gan.
Nhớ một mùa xuân khói lửa điêu tàn,
Thân xác người gom chắt thành nhiều hố.

Trăm vạn lần bước đi trên phố,
Biết làm sao tìm lại dấu chân xưa.
Trời cứ đổi thay sáng nắng chiều mưa,
Như em bé chột cười chột khóc.

Nhớ Huế năm xưa khi còn đi học,
Lũ bạn bè một thuở bên nhau.
Bây giờ già đâu vẫn còn gọi mày tau,
Ôi tình bạn thật là chân chất.

Xứ Huế mùa đông mưa dầm gió bắc,
Lạnh cóng người nhưng ấm tình thương.
Thầy trò bên nhau vui chốn học đường,
Vẫn năm tháng miệt mài cùng sách vở.

Huế bây giờ còn trong nỗi nhớ,
Sân trường phơi xác phượng mùa thi.
Dấu chân người một thuở ra đi,
Kỷ niệm chạy về theo dòng nước mắt.

Ôi Huế của ta sao buồn che mặt,
Còn thấy đâu bóng dáng người em thơ.
Giờ tan học em đứng ngẩn ngơ,
Trước cổng trường chờ người yêu đến đón.

Dòng Hương giang với loài cỏ mọn,
Đã mấy lần con nước đổi thay.
Trường tiên kia hờ hững đêm ngày,
Kẻ qua người lại nghiêng mình soi bóng nước.

Bao vết hằn tuổi thơ sao đếm được,
Túi hờn chi lặng lẽ bước âm thầm.
Bây giờ đây còn lại những dư âm,
Nỗi nhớ thương của một thời quá khứ.

Alpha ĐĂNG PHONG
(07-04-2012)

KÝ ỨC HỒI SINH

Nghe em nói lời chân tình thuở ấy,
 Ôm yêu thương đem trái lót trong lòng.
 Những ký ức vừa hồi sinh trở dậy,
 Ánh nắng chiều rơi nhẹ cuối dòng sông.

Bao nỗi nhớ viễn du từng con phố,
 Cuốn hút thời gian lớp bụi phong trần.
 Xao xuyến hồn, thuyền thơ trên bến đỗ,
 Trôi chảy hoài cho mòn mỏi tấm thân.

Từng cơn sóng tròn xoe đôi mắt biếc,
 Đẩy thuyền thơ theo cuộc sống lênh đênh.
 Em ngày ấy lặng thầm đi biên biệt,
 Mang theo mình bao nuôi tiếc buồn tênh.

Nếu không phải một lần va chạm mạnh,
 Ly rượu mời sao vỡ vụn trên tay?
 Bàn tiệc long lanh thủy tinh từng mảnh,
 Và đục ngầu bao giọt nước nồng cay.

Chia tay nào cũng đón đau phiền toái,
 Tiến đưa nào cũng đầy dẫy buồn thương.
 Em bước đi sao quay đầu nhìn lại,
 Nặng lòng ta chỗ nỗi nhớ miên trường.

Alpha ĐĂNG PHONG
 (12-30-2007)

LẠI MỘT NÀNG THƠ

Bâng khuâng xao xuyến trong lòng,
Ta yêu say đắm nụ hồng trên tay.
Men rượu lưng, men tình đây,
Khiến ta ngây ngất hồn này lâng lâng.

Nàng thơ quảy gót phong trần,
Phải chăng dang dáu nợ nần kiếp xưa.
Bây giờ còn mãi dây dưa,
Lắng nghe em hát như mưa cuối trời.

Nửa hồn lạc lỏng chơi vơi,
Nửa hồn còn lại đánh rơi phiếm đàn.
Ta về tìm lại chút than ,
Đốt lên cho ấm ruột gan xế chiều.

Vẫn nồng nàn, vẫn thấy yêu,
Đa tình ta đã ít nhiều mang theo.
Thì nhân tình chẳng có nghèo,
Tuổi đời chồng chất vẫn đèo đam mê.

Nàng thơ ơi, mời em về,
Cùng ta hôm sớm cận kề bên nhau.
Dù cho tóc có đổi màu
Mưa chiều nắng sớm chẳng nhàu trang thơ.

Trách sao thơ quá hững hờ,
Để cho người mãi bơ thờ đợi trông.
Tiếng thơ thức dậy trong lòng,
Quyện cùng tiếng hát nụ hồng vẫn vương.

Ai người còn đứng bến Tương,
Ngắm dòng nước chảy mà thương phận mình.
Trách sao thơ quá vô tình,
Trăm năm thơ vẫn một mình đợi ai.

Thương em bao nỗi quan hoài,
Trăng tà nguyệt xế chẳng phai bóng người.
Nhác xem thỏ lặn bên đồi,
Mà nghe trong dạ bồi hồi xôn xao.

Phải chăng thu đã chớm vào,
Để cho Ngưu Chức cùng trao ân tình.
Người con gái nét đoan trinh
Trong tim năm tháng vẫn xinh bóng nàng.

Mắt nốt nhạc, tay nâng đàn,
Sông Ngân trắng bạc thương chàng Ngưu kia.
Mưa ngâu nước mắt đầm đìa,
Gió thu hui hắt bên bờ rừng hoang.

Chiếc cầu Ô thước bắc ngang,
Cùng em xóa hết muôn vàn đợi trông.

Alpha ĐĂNG PHONG

MỪNG EM TUỔI THỌ

Em bước vào bảy mươi,
Thất thập cổ lai hy,
Ta mừng em tuổi thọ.
Trải mấy mùa mưa dầm nắng gió,
Bao tháng năm bước nhỏ đoạn đường trần.
Kể từ ngày kết nghĩa ái ân,
Cay đắng ngọt bùi cùng nhau chia xẻ

Anh chiến trận mong giữ yên quê mẹ,
Từ buổi chiến chinh bom đạn ngút trời,
Biết bao dân lành máu đổ thịt rơi,
Dân tộc giống nòi dấy dậy thù hận.

Lực bất tòng tâm ta một lần bại trận,
Thân tù đầy giam hãm chốn rìng sâu
Em một mình dang dặc suốt canh thâu,
Đàn con nhỏ, vòng tay mẹ, biển hồ lai láng.

Thân mòn mỏi chờ chồng bao năm tháng,
Mỏi gánh cuộc đời chiu nặng đôi vai.
Từng đêm, từng đêm cất tiếng thở dài,
Nghe máu chảy ruột nhũn ra từng đoạn.

Nhưng rồi cũng qua đi chuỗi ngày tao loạn,
Tìm được an bình trên đất nước tự do.
Mình cùng nhau xây dựng lại cơ đồ,
Nuôi lũ trẻ nên bề gia thất.

Nam nữ đề huề yêu thương chân chất,
Nhìn lại mình tóc trắng răng long.
Quá khứ vùi xa vĩnh biệt tuổi hồng,
Em bảy mươi ta cũng gần tám chục.

Bao nỗi buồn vui thăng trầm vinh nhục,
Tuổi thọ này là của trời cho.
Hãy an nhiên tự tại chẳng buồn lo,
Và tiếp tục chuyển viễn trình nhân thế.

Sắp sẵn hành trang cho đời dâu bể
Bề bang chi một kiếp rong chơi.
Đến rồi đi giữa chốn trần đời,
Đò tạo hóa có lúc phải gặp cơn sóng dữ.

Cuộc tuần hoàn tử sinh ,sinh tử,
Kiếp nhân sinh từ cát bụi hóa thân.
Ngừng mắt lên nhìn cuộc thế xoay vần,
Ta vui vẻ chúc mừng em tuổi thọ.

Alpha ĐĂNG PHONG
(2019)

MÃI ĐẾN NGÀN SAU

Nỗi nhớ nỗi thương cứ chất đầy,
Nắng vàng tràn ngập tuổi thơ ngây.
Cảnh cũ người xưa đâu rồi nhỉ,
Sao chỉ mình ta đứng nơi đây.

Nhớ một mùa thu buổi tiễn đưa,
Sân ga sáng sớm lất phất mưa.
Bóng em chảy dài theo năm tháng,
Suốt cả đời tôi em biết chưa.

Thuở ấy em còn nhớ hay không,
Gió thu run rẩy dậy trong lòng.
Em đi biệt phương trời lạ,
Để một mình ai kia đứng trông.

Nhạc lòng đang trôi khúc cô liêu,
Âm vang thoang thoang vị hương yêu.
Bao đêm thao thức đời phiêu bạt,
Ai đã vì ai thương rất nhiều.

Trăng sáng soi đường tôi bước đi,
Cúi đầu hồi tưởng buổi phân ly.
Tìm cô chợt lạnh như băng giá
Không biết lòng ai đang nghĩ gì.

Tôi nhớ lần đầu bếp lửa rom,
Đôi má hồng lên em nấu com.
Ánh mắt cả một trời sao sáng,
Bờ vai chảy xuống suối huyền thom.

Lần đó hai ta đứng bên nhau,
Nghe như vũ trụ đổi sắc màu.
Thời gian xa cách không quên được,
Bây giờ và mãi đến ngàn sau.

Alpha ĐĂNG PHONG

NHỮNG NGÀY XA VẮNG

Lãng dăng trăng gầy rơi trên áo,
Lạnh lùng đưa đẩy gót chân đơn.
Thời gian cứ mãi còn xa cách,
Ai có nghe không tiếng dỗi hờn.

Em bỏ ta đi đời tàn lụi,
Nửa cuộc phong trần vỗ cánh bay.
Trôi nổi bập bênh thân bèo bọt,
Sống chết bao lần em có hay

Em bỏ ta đi đường đứt đoạn,
Nửa cuộc đời lạc lõng bơ vơ.
Dấu vết thời gian chưa khép lại,
Chờ em, ta mãi cứ trông chờ.

Ta mở mắt trần nhìn dâu bể,
Ánh sao trời le lói xa xăm.
Bao năm chờ đợi thân mòn mỏi,
Không biết bao giờ hết tôi tâm.

Sau giấc ngủ, cội nguồn xiêu vẹo,
Huyền mộng về rớt giữa hư không.
Cho dẫu tàu em chưa cập bến,
Ta vẫn xây thành để ngóng trông.

Bao ngày cũ hiện về trong trí,
Hình hài ai tha thướt buổi chiều.
Nắng nhạt còn vương bờ cát mịn,
Biển vàng lưu luyến dấu thương yêu.

Ta biết em sẽ hồi tâm lại,
Đọa đầy nhân thế chẳng còn đâu.
Trăm năm trong cuộc đời ô trọc,
Cũng phải theo sương gió đổi màu.

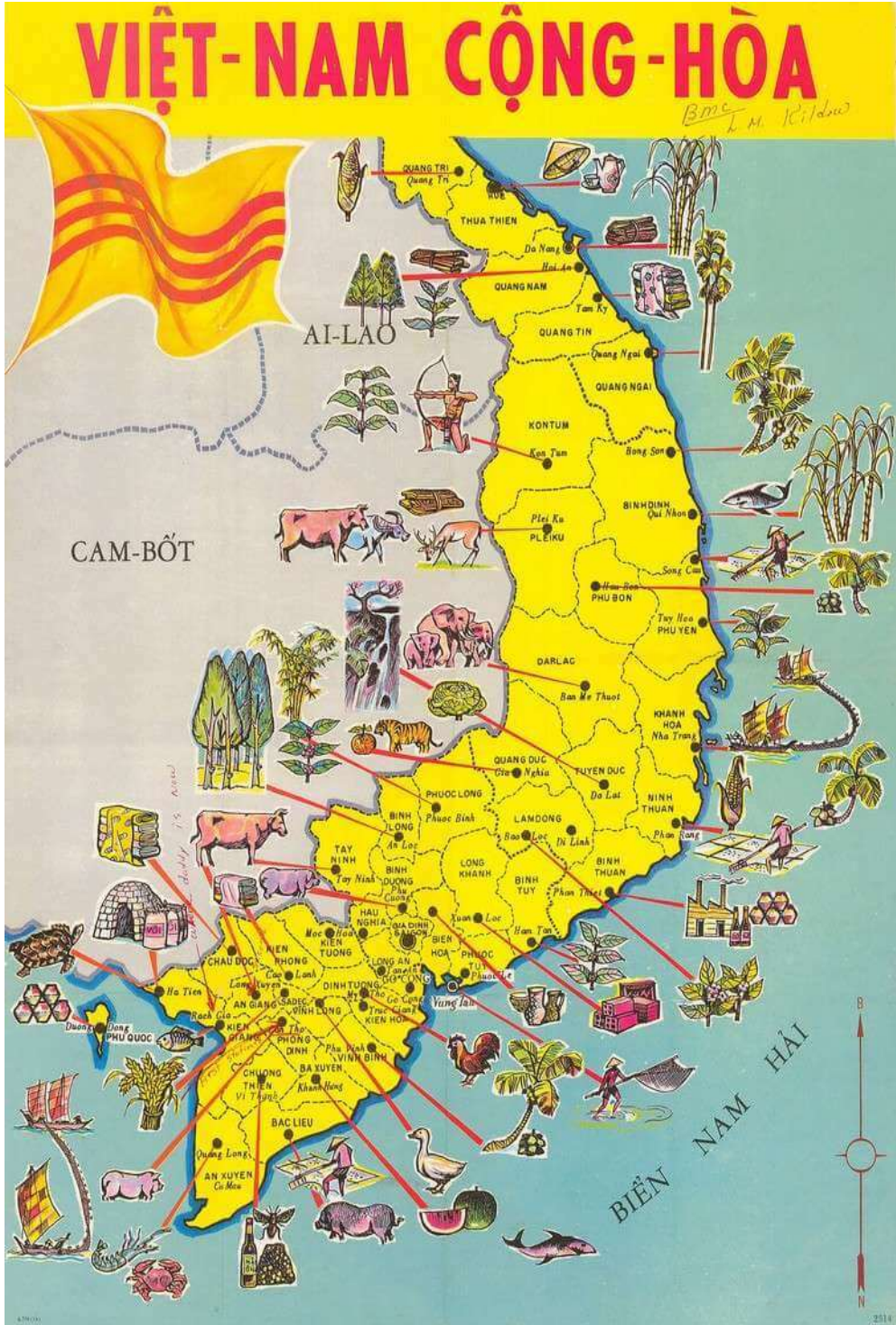
Em có biết những ngày xa vắng,
Sân tàu thất thiếu một mình ta.
Vuốt mặt cho đời thôi mưa tạt,
Lang thang như một kẻ không nhà.

Em có biết núi rừng sông biển,
Cũng cau mày cho cuộc chia ly.
Sao em còn đứng bờ xa cách?
Nghe sóng trong tim dậy thâm thì.

Ta chờ em, mái đầu sương điểm,
Ốc đảo buông rèm lặng thở than.
Cây cỏ quê nhà buồn rơi lệ,
Ngọn lửa hờn, đốt cháy tâm can.

Ta chờ em, nửa đời hoang phế,
Trống liên hồi giục già thâu canh.
Gỗ đá nào xin thôi giấc ngủ,
Hãy giúp ta ước mộng hoàn thành.

Alpha ĐĂNG PHONG
(29-12-2009)

NỢ QUÊ HƯƠNG

Bình điền, Ái tử lúc tang thương!
Chia xẻ cùng nhau nỗi đoạn trường.
Gánh củi mềm vai kêu kẽo kẹt,
Chén cơm lưng bụng khóc thê lương.
Ngày đông buốt giá thân tù tội,
Tháng hạ cháy người kiếp gió sương.
Bạn hỡi! nhớ chăng đời chiến sĩ,
Vẫn còn chưa trọn nợ quê hương.

Alpha ĐĂNG PHONG
(mùa hội ngộ 2009)

NGÀY THÁNG KHÔNG QUÊN

*Quên sao được những tháng ngày gian khổ,
Lúc lạnh cóng người khi nắng cháy thịt da.
Tức buổi quê hương khói lửa nhạt nhòa,
Thân đây dọa bởi lao tù cộng sản.*

*Tiếng kèn ngân lên khi trời chưa kịp sáng,
Đã vội vào rừng đón gổ rút mây.
Lao động khổ sai quần quật đêm ngày,
Có bạn đã gởi thân nơi rừng núi.*

*Nói sao cho hết những nhọc nhằn hờn tủi,
Khi đến Tà con rồi trở lại Côn tiên.
Trăm đắng ngàn cay Ái tử Bình điền,
Những địa danh đã mang nhiều dấu ấn.*

*Cuộc đời tù binh chắt đây tuế hận,
Gánh cát Hà la ruộng muối còn lưng.
Chạy bộ suốt ngày chân căng húp sưng,
Tiêu chuẩn đo lường đôi vai mềm chũu nặng.*

*Trời trở giông, cá phơi không đủ nắng,
Cho tù ăn đau bụng vãi lung tung.
Tanh tươi làm sao! kinh hải vô cùng,
Có người kiệt sức phải đi trạm xá.*

*Đập thủy lợi mùa hè vất vả,
Bạt tà li đo đạc đủ điều.
Những người tù chân căng vẹo xiêu,
Lê lét tẩm thân trên con đường đất đỏ.*

Kênh đầu môi, Bara Đô lương đó,
Xứ Nghệ an trời lạnh buốt thấu xương.
Cơm không đủ no gian khổ trăm đường,
Có miếng thịt trâu già chận ngang cổ họng.

Đến Thanh hóa trời chưa đủ nóng.
Phá rừng già làm thủy điện vu vơ
Sông Mực đây tang tác bơ phờ,
Sức tù tàn lụi vì lim xoẹt táo.

Trở lại đây tắm thơm tù laỏ đảo,
Ái tử Bình điền mờ mịt sương giăng.
Tháng năm qua mơ ước chốn cung hằng,
Chúng mình đã được gặp nhau trên đất Mỹ.

Vẫn còn đây những tâm hồn dũng khí,
Quyết tìm nhau để NỐI LẠI VÒNG TAY.
2009 Quốc khánh năm nay,
Về thủ đô Washington cùng nhau hội ngộ.

Alpha ĐĂNG PHONG
(01-01-2009)

NÓN KHĂN AI BỎ LẠI BÊN MỜ

(mẹ và người yêu đi tìm người tù đã mất)

Em tức tưởi rung vai gầy nước nỏ,
Khóc người tình nằm dưới nấm mộ sâu.

Mẹ đứng bên tóc xám bạc màu,
Buồn rũ rượi đau thương tàn tạ.

Đôi lau lách, bông cỏ tranh trắng xóa,
Buổi chiều thu bàng bạc đám mây trời.

Mẹ tìm con biên biệt xa khơi,
Quần áo ngà, lấm bụi đường đất đỏ.

Mắt mờ đục dưới khuôn mặt khắc khổ,
Đến trại tù Ái tử để tìm con.
Miệng đắng như đang ngậm trái bồ hòn,
Đầu quấn khăn nhung, màu đen tang tóc.

Trên đồi vắng mẹ đang ngồi khóc,
Tay vuốt ve sỏi đá nấm mồ.

Con ơi con! Trái tim mẹ héo khô,
Sao con nỡ bỏ đi biên biệt!

Bao nỗi nhớ với bao niềm thương tiếc,
Trời đất quay cuồng cháy cả ruột gan.
Anh yêu ơi! Người con gái thở than!
Ngồi bó gối tựa cằm nhìn bia mộ.

Trời chiều thu, tím ,vàng buông đồ,
Khói hương lam mờ nhạt quấn quanh mình.
Gió thu đưa bờ lau sậy rung rinh,
Tấm bia kẽm có tên người ngã ngựa.

Nét chữ đục lỗ, để hằn sâu thương nhớ,
Có ghi luôn ngày tạ thế của anh.
Một lần xa cách mộng đã không thành,
Ôi! Đau đớn hồn em giờ tê tái.

Ai người đi, ai người ở lại,
Để thương tâm đau xót quá chao ôi!
Em mất anh là mất cả cuộc đời,
Khăn tay trắng đã đầy tràn nước mắt.

Nhìn mộ bia mà ruột đau như thắt,
Em buộc khăn vào giải nón xanh lơ,
Em để lại đây chiếc nón bài thơ,
Anh đã tặng em ngày hành quân xứ Huế.

Vĩnh biệt anh đây vui giọt lệ,
Em bước đi chao đảo toàn thân.
Tình yêu ta chưa trọn được một lần,
Sao anh nỡ bỏ đi biên biệt.

Bỏ lại đây bao buồn thương nuôi tiếc,
Hồn em đang khắc khoải chơi vơi,
Khăn em anh giữ gìn tìm hơi,
Nón em anh giữ thay lời nhớ thương.

Alpha ĐĂNG PHONG

THĂM HUẾ VÀ NỖI ĐAU

Nỗi đau khi về thăm Huế,
Ngậm ngùi nhớ thuở chiến chinh.
Thép súng xua quân cường bạo,
Mong cho đất nước thanh bình.

Quê hương bao năm khói lửa,
Ngày đêm bom đạn rền vang.
Đột nhiên nửa chừng gãy súng,
Đất nước lăm cảnh điêu tàn.

Tự do, gông cùm nô lệ,
Trường tiền soi bóng thò dài.
Phố chợ đau buồn rên rĩ,
Dòng Hương hờn tủi bi ai

Từ đạo đổi thay con nước,
Mặt người dạ thú ngổn ngang.
Đắng cay nào còn đếm được,
Khốn cùng khổ ải lâm than.

Núi rừng tù đầy nghiệt ngã,
Một thời rách áo đói cơm.
Cha mẹ, vợ con xa cách,
Mình ai ôm tủi nuốt hờn.

Quần quại xót xa đất mẹ,
Dân oan rên rĩ đêm ngày.
Vất vả nhọc nhằn năm tháng,
Cuối cùng rồi cũng trắng tay.

Cướp bóc tham ô đây đây,
Xã hội mất hết lương tri.
Dối lừa dành giựt tha hóa,
Dân tộc lăm nỗi ai bi.

Alpha ĐĂNG PHONG
(7-22-2014)

TÌM AI

*Tìm ai chẳng thấy bóng hình,
Nhìn lên đá tảng chênh vênh nổi sầu.
Mắt mờ đục, tóc đổi màu,
Vòng tay rời rã, chiếc đâu bơ vơ.*

*Hành trang một lớp bụi mờ,
Cùng em vào cõi hoang sơ lạnh lùng.
Cung đàn buồn tẻ phiếm chùng,
Dây loan lạc tiếng ngai ngừng buông lời.*

*Vai thon quảy nửa gánh đời,
Bán buôn khắp nẻo gọi mời phù du.
Mấy lần thay lá vàng thu,
Rượu giang hồ vẫn mịt mù xa bay.*

*Bể dâu chi cũng một ngày,
Tiếc thương chi cũng miệt mài đơn côi.
Chia tay nhau, dạ bồi hồi,
Tìm ai trắng lặn lưng đôi nhớ thương.*

*Chơi vui ở cuối đoạn đường,
Bao ngày tháng cũ dậm trường bấy nhiêu.
Đổi đời trắng gió đều hui,
Đường về quê cũ chín chiu quặn đau.*

*Quan san nay đã đổi màu,
Nước non cũng một con tàu lênh đênh.
Tìm ai chẳng thấy bóng hình,
Thấy chẳng là thấy bóng mình đợi trông!*

Alpha ĐĂNG PHONG
(28-04-2008)

TÌNH VẪN NHƯ KHÔNG

Phố núi vàng thay chiếc lá thu,
 Gió khơi sắc trắng lạnh sương mù.
 Em màu áo đỏ hồng đôi má,
 Dấu kín trong lòng cõi hoang vu.

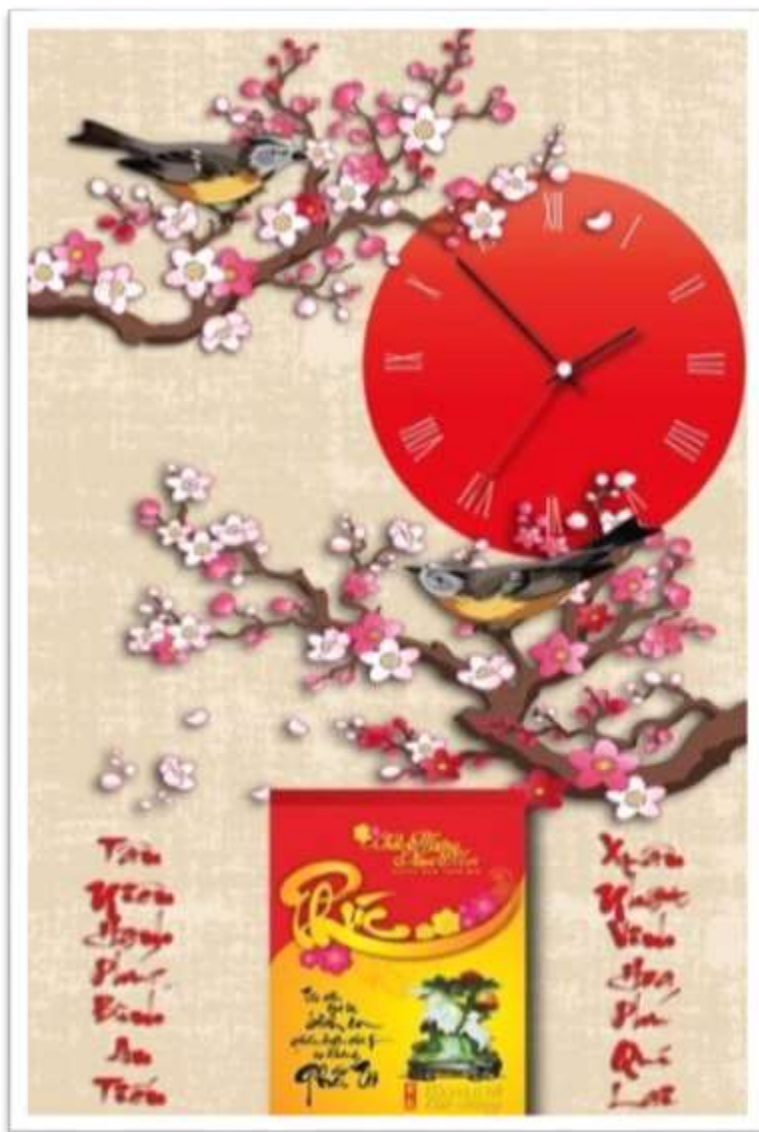
Gót hồng lang thang qua nẻo xưa,
 Tóc mây theo gió nhẹ đong đưa.
 Bờ môi khép kín vai hờ hững,
 Tình đến rồi tình vẫn như chưa.

Denver buông xuống giọt lệ sâu,
 Đêm bước thời gian trắng canh đầu.
 Bao năm góp nhặt chắt thành núi,
 Nay đã trôi về tận biển sâu.

Khép nép ngày kia đứng bên anh,
 Mừng vui giấu lệ mắt long lanh.
 Chao ôi ngày tháng trôi vùn vụt,
 Chiếc lá vàng không tiếc nuôi cành.

Con thuyền nào đón bước chân em?
 Mà nay buông nổi giữa dòng đêm.
 Cô đơn chiếc bóng trắng tròn khuyết,
 Lạnh buốt tâm hồn gió lạnh thêm.

Alpha ĐĂNG PHONG
 (10-12-2013)

TỜ LỊCH CỦA AI

Cảm tác về bài thơ: TỜ LỊCH TREO TƯỜNG

Chỉ có tờ lịch treo tường,
Mà thành bài thơ tuyệt tác.
Lòng cảm xúc từ chôn thâm sâu.
Đêm núi rừng leo lét ngọn đèn dầu,
không đủ sáng để soạn bài cho trẻ.

Quê hương ta chao ôi sao nghèo thế,
Bàn tay nào cướp bóc của dân.
Rừng vàng biển bạc phong phú trăm phần,
Sao lại phải có người quá ư kham khổ.

Người trên núi thì nhà tranh vách gỗ,
Người đồng bằng có kẻ ngủ khách sạn năm sao.
Làm gì nghe được rừng núi lao xao,
Sáu ngàn hai trăm đô một đêm không mệt mỏi.

Những chiếc xe hơi sáng chói,
Chở nhau đi ăn phở tô vàng.
Ba mươi lăm đô la tô phở bò sang,
Tại xứ cờ hoa vẫn chưa thấy có.

Ai bảo quê ta nghèo khó.
Nhập hàng xa xỉ mười tỷ đô la.
Mỹ phẩm, rượu tây hàng hiệu các đại gia,
Điện thoại đắt tiền ai người xài nổi.

Chốn rừng núi quanh năm tắm tối,
Ngắm tờ lịch mà thương xót tấm thân.
Những nghĩ quê ta nghèo khổ trăm phần,
Nhưng biết bao người ném tiền qua cửa sổ.

Sinh viên đại học có người cùng khổ,
Nhưng cũng có người lái xe nổ tỷ đồng.
Xã hội này đầy đầy bất công,
Nói chi nữa cho đau lòng xót dạ.

Giờ ngồi đây trên quê người xa lạ,
Lòng ngậm ngùi nhớ đến tổ tiên.
Tết đến rộn lên bao nỗi ưu phiền,
Thương quê mẹ vẫn miệt mài năm cũ.

Chốn rừng xanh vẫn chim kêu vượn hú,
Nhưng nhìn lại xem thác đảo mất rồi.
Biết bao triệu người thân phận nổi trôi,
Luôn nghĩ về quê hương xú sở.

Alpha ĐĂNG PHONG
(10-01-2012)

TỔ QUỐC RÉO GỌI

Tổ quốc vang lên tiếng thét gầm,
Non sông gấm vóc bốn ngàn năm.
Quê hương thương nhớ thời oanh liệt,
Đất nước đau buồn lúc tối tăm.
Lịch sử cựa mình cơn khủng hoảng,
Nhân dân trời dậy nổi hờn căm.
Xót thay cây cỏ còn rơi lệ,
Sao kẻ hùng anh mãi cứ nằm.

Sao kẻ hùng anh mãi cứ nằm,
Để cho phương bắc chúng lăm lăm.
Hoàng, Trường hai đảo ôm hờn tủi,
Bản giốc, Nam quan luống oái oăm.
Một thuở toàn dân cùng đứng dậy,
Muôn đời con cháu khỏi xa xăm.
Quyết tâm chiến đấu đây hùng khí,
Tiếng gọi non sông phải chặt, bằm!

Alpha ĐĂNG PHONG
(15-12-2007)

TÔI NHỚ HUẾ

Tôi nhớ Huế, nhớ dòng sông thâm lặng,
 Nhớ nội thành ử rử rêu phong.
 Nhớ buổi ra đi mà quận thất trong lòng,
 Nhớ câu hò của một thời quá khứ.

Nhớ bên bờ sông, ai ngồi tư lự,
 Nhìn nước non mà cất tiếng thở dài.
 Nhớ con đò chiều vắng vắng giọng Nam ai,
 Lãng đãng trời mây xa ngàn dặm thắm.

Nhớ Huế mùa đông tiết trời lạnh lắm,
 Nhớ áo học trò một thuở xa xưa.
 Nhớ bước chân mình xuống chuyến đò đưa,
 Qua trường Quốc học cùng mấy cô Đồng Khánh.

Nhớ con đường làng buổi chiều cô quạnh,
 Nhớ mẹ hiền hun khói bữa cơm rau.
 Nhớ buổi quê hương sóng gió đắm tàu,
 Bao nỗi nhục nhằn chìm sâu trong ký ức.

Nhớ cha già từng đêm thao thức,
Nước mắt chảy dài xuống tận biển khơi.
Lặng lội tìm con không nói nên lời,
Lật từng xác người, phải con mình nằm đó?

Vận nước nổi trôi dân tình khốn khó,
Nỗi oan cừu chất ngất tận mây xanh.
Thấm thoát thoi đưa, giấc mộng không thành,
Thân bèo bọt bồng bênh trôi giạt.

Nhớ Huế làm sao khi quê mình rách nát,
Gió thảm mưa sầu gieo rắc nỗi tang thương.
Mẹ bỏ ra đi, con lăm đoạn trường,
Lang thang xứ người chọn làm đất sống.

Nhớ quê mình trời cao lồng lộng,
Bao dân lành chịu cảnh hàm oan.
Nhớ thuở chiến chinh khói lửa tham tàn,
Máu dân tộc hòa cùng sông biển.

Thương quá Việt Nam bốn ngàn năm văn hiến,
Đạo đức suy đồi lắm kẻ vong nô.
Sĩ tử từ đây sống cảnh xô bồ,
Ôi nhớ quá thời vàng son mất mát.

ĐĂNG PHONG

(20-9-2014)

TRẢ LỜI NGƯỜI CŨ

(viết thay một người)

Đời đã hắt có muôn ngàn vạn lỗi,
Nhưng ngõ rẽ nào cũng đây đây bi ai.
Từ chốn phương xa vắng vắng tiếng thở dài,
Nghe buốt lạnh cả cõi lòng nhung nhớ.

Chút u tình biết cùng ai bày tỏ,
Lối đi về lẫn khuất ánh sao đêm.
Ngày ấy xa xôi ai đến bên thềm,
Trao cho tôi biết bao là hy vọng.

Nét hao gầy vẫn dạt dào sức sống,
Tuổi vào đời chưa biết bước về đâu.
Ai có nghe những đêm vắng nguyện cầu,
Trong bóng tối một màu đen thăm thẳm.

Sóng gió vô tình làm tôi say đắm,
Tuổi hoa niên mộng ước đứng bên nhau.
Để hôm nay tôi ôm lấy giọt sầu,
Nỗi hiu quạnh biết cùng ai trao gửi.

*Còn gì nữa đâu để xót xa tức tưởi,
Ai cũng một lần vượt chuyển đồ ngang.
Rồi một ngày kia tìm đến chốn thiên đàng,
Lăn lóc mãi làm chi trong bóng tối.*

*Cánh chim trời đang theo bầy về núi,
Chốn xa xăm ai biết đâu tìm,
Vẫn âm thầm như máu chảy về tim,
Và gói kín tâm tư từ muôn thuở.*

*Nhớ từ khi cuộc đời còn bỏ ngõ ,
Lạc lối về cay đắng giữa trần gian.
Bảo táp phong ba dày xéo kiếp hoa tàn,
Thôi hết rồi còn chi là chung thủy.*

*Tôi vẫn biết, vẫn tìm về chân lý,
Làm con thuyền đưa đẩy đứng bên sông.
Để lắng nghe tiếng gọi của cõi lòng,
Và lắng nghe khúc nhạc trầm buồn thống thiết.*

Alpha ĐĂNG PHONG
(12-08-11)

XUÂN QUÊ HƯƠNG

*Lại một mùa xuân nữa chuyển sang,
Nỗi buồn xa xứ bước lang thang.
Bôn đào đất khách thân du tử,
Kêm kệp quê hương lủ bạo tàn.
Đục khoét dân đen lòng hổ báo,
Phô bày giặc đỏ dạ sài lang.
Đau lòng sông núi dân cùng khổ,
Đất nước bao giờ mới định san.*

Alpha ĐĂNG PHONG

MỜI GỌI K.THY

*Đôi lời thăm hỏi K.Thy,
Cỏ Bồ lưu luyến còn ghi bên lòng.
Hương thơm, át cả dòng sông,
Lời thơ êm ái mặn nồng làm sao.*

*Ý thơ trong sáng thanh tao,
Hồn thơ lai láng dạt dào thân thương.
Kiêu sa một thuở còn vương,
Tóc chiều điểm mấy giọt sương ngậm ngùi.*

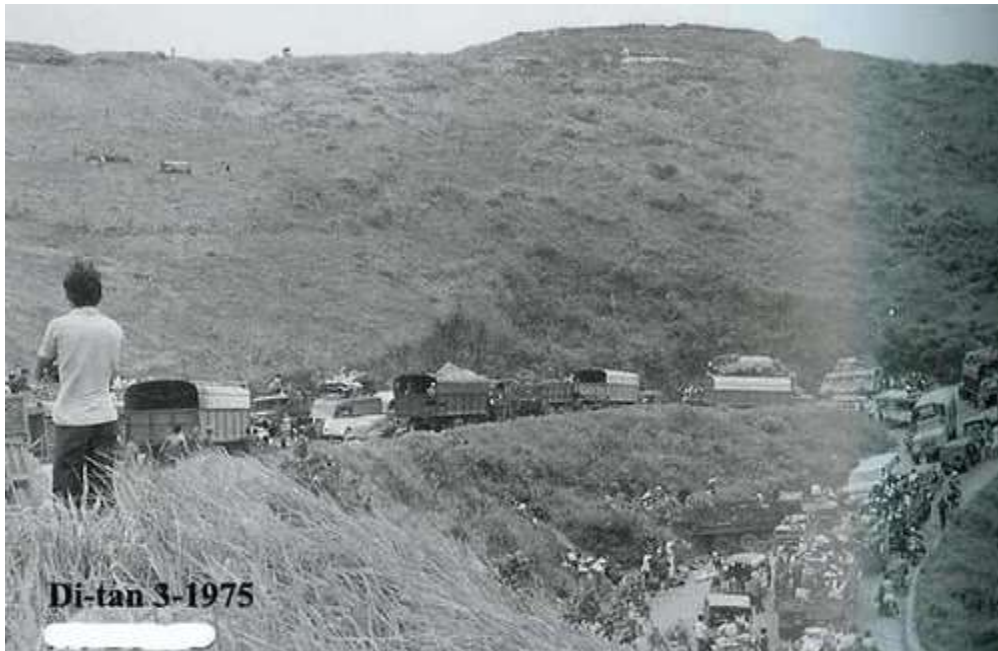
*Tình thơ âu yếm bồi hồi,
Bâng khuâng tiếc nuối tuổi đời ngày xanh.
Buồn chi cho mắt long lanh,
Để cho mây khói xây thành cô đơn.*

*Hỏi thăm người có đối hờn.
Còn không khúc hát, tiếng đàn trong veo.
Nước trong xanh, gió đưa bè,
Thuyền thơ lãng đãng mái chèo buông lời.*

*Thăm em tôi viết mấy lời,
Vườn thơ năm cũ gọi mời bút hoa.
Mời em nhạc khúc chan hòa,
Mời em bao nỗi thiết tha tình người.*

*Mời em với những nụ cười,
Vân thơ ngày cũ còn tươi nụ hồng.
Đường chiều đổi sắc sâu đông.
Gió thay lời nhắn, người chong đèn chờ.
Mời em nhẹ gót vào thơ!*

Alpha ĐĂNG PHONG

NGƯỜI ĐI

Đầu xuân Ất mao đau buồn,
 Quê hương tao loạn lệ tuôn thành dòng.
 Ai người nợ với non sông,
 Nghe xao xuyến nổi đèo bông nhau đi.

Ngàn năm Huế vẫn còn ghi,
 Ngày hai mươi sáu, tháng thì tháng ba.
 Chiều phai những giọt nắng tà,
 Buồn rơi lã chã nhạt nhoà dấu xưa.

Nghe tâm thức, dậy hương thừa,
 Bủa giăng như những cơn mưa cuối trời.
 Người đi xa títt mù khơi,
 Người đi để lại dấu đời yêu thương.

Người đi bao nỗi vấn vương,
 Người đi giữa lúc chiến trường bi ai.
 Vẳng đâu đây tiếng thở dài
 Âm vang từ nhịp gót hài nhớ mong.

Người đi lạnh gió bên sông,
 Trăng khuya thao thức nổi lòng buồn đau.
 Gót chân đơn, lữ chuyển tàu,
 Sợ trời mưa nắng đổi màu quan san.

Sợ ai lạc bước ngõ ngang
 Sợ ai bao nỗi bể bàng đắng cay.
 Sợ đêm khuya, sợ trắng gầy,
 Sợ thao thức suốt canh chầy chẳng yên.

Mình ai đếm bước sân tiên,
 Trăng côi lại gác trước hiên đợi chờ.
 Ngõ hồn phiêu dạt vào thơ,
 Trông theo một lớp bụi mờ rêu phong.

Gió heo hắt dậy trong lòng
 Đành quên năm tháng đợi trông mỗi mòn.
 Tưởng chừng lòng dạ héo hon,
 Tưởng chừng rẽ bước núi non chập chùng.

Sầu mang bao nỗi nhớ nhung,
 Nghe như nhạc khúc đã chùng dây loan.
 Tâm tư luống những bàng hoàng,
 Đêm đêm với những mơ màng canh thâu.

Bóng trăng rơi xuống vực sâu,
 Cùng ai với một nỗi sầu riêng mang.
 Cùng ai mỗi gót lang thang,
 Cùng ai với những muôn vàn nhớ thương.

Cùng ai bao nỗi đoạn trường
 Bước chân hờ hững con đường xót xa.
 Sông dài biển rộng bao la,
 Trăm năm cũng cảnh chiều tà buông lời.

Gió mưa, mưa gió đổi đời,
 Đắng cay chất ngất rồi bờ ruột gan.
 Bước đi giữa chốn trần gian,
 Xót xa với cảnh cơ hàn muỗi dùa.

Ai người dãi nắng dầm mưa,
 Ai người tần tảo sớm trưa một mình.
 Trách chi con tạo vô tình,
 Đẩy đưa, đưa đẩy bóng hình đa đoan.

Để rồi lấm cảnh hàm oan,
 Để rồi khổ ải lâm than muôn bề.
 Bao năm chưa thấy người về,
 Tăm thân tù ngục kéo lê giữa rừng.

Nhìn trời nước mắt rưng rưng,
 Nhìn xem thế sự, tưởng chừng chiêm bao.
 Chơi vui đến tháng năm nào,
 Bao nhiêu gian khổ vạ vào trong tâm.

Giọt sương rơi, nước mắt dầm,
 Biết bao nhiêu kẻ khóc thầm thâu đêm.
 Chờ ai tìm héo ruột mềm,
 Biển tình sóng vỗ bập bênh nổi trôi.

Người đi đi mãi không thôi,
 Trăm năm mất mấy năm rồi lao lung.
 Mấy năm với cảnh khốn cùng,
 Nằm gai nếm mật trùng trùng khổ đau.

Alpha ĐĂNG PHONG

NGƯỜI TÌNH CỦA LÍNH

Từ dạo anh đi làm lính chiến,
 Áo trận xanh màu rừng núi cỏ cây.
 Anh trao cho em tình yêu mù cát bụi,
 Gió sương giày trên kiếp sống lắt lay.

Quê hương còn đó nỗi đau thương,
 Anh phải xông pha chốn chiến trường.
 Giày Shaut quân hành mòn vết đế,
 Để lại mình em bao vấn vương.

Thân trai nặng nợ với non sông,
 Thương em anh vẫn giữ trong lòng.
 Ngày mai khi làm tròn sứ mệnh,
 Trở lại cùng em như ước mộng.

Hun hút đêm trường nhớ thương ai,
 Trần trọc thâu canh tiếng thở dài.
 Sầu vương tâm tư ôm gối mộng,
 Hững hờ son phấn cũng tàn phai.

Có một ngày kia anh về phép,
 Dìu em khắp nẻo phố phường xưa.
 Nâng niu tà áo vương mùi nhớ,
 Quấn quýt bên nhau mấy cho vừa.

Alpha ĐĂNG PHONG
 (1969)